



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. M. K.**
státní příslušnost Turecká republika
právně zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2023, č. j. OAM-353/LE-BA01-VL16-2022, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 17. 2. 2023, č. j. OAM-353/LE-BA01-VL16-2022, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8 228 Kč k rukám advokáta Mgr. Vratislava Taubera, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

I. Specifikace věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalovaný neshledal žalobcem tvrzený důvod žádosti o mezinárodní ochranu spočívající v obavě z věřitelů v zemi původu azylově relevantním.

II. Podstatná skutková zjištění vyplývají z obsahu správního spisu

3. Žalovaný podal dne 24. 10. 2022 žádost o mezinárodní ochranu. Učinil tak v úzké časové návaznosti na rozhodnutí o svém správním vyhoštění a zajištění za účelem jeho realizace (obě rozhodnutí jsou datována k 18. 10. 2022), přičemž ve vedených správních řízeních bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky přicestoval ilegálně za pomoci převaděčů a nedisponuje platným cestovním dokladem či povolením k pobytu. Jeho cílovou zemí bylo Německo; Česká republika, kde nemá žádných osobních, sociálních či kulturních vazeb, představovala toliko jeho tranzitní zemi.
4. Při poskytnutí informací k žádosti o mezinárodní ochranu dne 9. 11. 2023 žalobce sdělil, že je turecké národnosti, muslimského náboženského vyznání, rozvedený, zdravý. Na území České republiky vstoupil dne 16. 10. 2022. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil ekonomické problémy v zemi původu, kde se zadlužil, když provozoval obchod.
5. Pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu byl s žalobcem uskutečněn dne 6. 1. 2023, při němž žalobce upřesnil, že neměl žádné problémy s vycestováním z vlasti. Bezprostřední důvod odchodu z vlasti představovaly dluhy z podnikání. Jeho cílovou zemí bylo Německo, kde hodlal žádat o azyl. Žádost ovšem podal na území České republiky, neboť zde byl zadržen. Dále uvedl, že mu věřitelé vyhrožovali pro případ, že dluhy nezaplatí. Též se rozvedl s manželkou, neboť se hádali. Ve vlasti nebyl trestně stíhán a neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány. Též neměl problém v souvislosti s uplatňováním svých politických práv, kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení.
6. Téhož dne byl žalobce poučen o možnosti vyjádřit se podkladům rozhodnutí a svá vyjádření doplnit, čehož nevyužil.
7. Žalovaný si pro účely vydání napadeného rozhodnutí zajistil Informaci OAMP ze dne 8. 7. 2022, týkající se bezpečnosti a politické situace v zemi, vybraných otázek z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav k červenci 2022.
8. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, v němž neshledal naplnění žádaného z azylově relevantních důvodů.

III. Žaloba

9. Včasnou žalobou žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí, přičemž je napadá v jeho plném rozsahu.

10. Považuje je za částečně nepřezkoumatelné, neboť má za to, že žalobcem uváděný azylový důvod, tedy jemu hrozící nebezpečí ze strany věřitelů, může představovat důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu a dle § 14a téhož zákona.
11. K aplikaci § 12 zákona o azylu namítá, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda se žalobce obrátil na orgány své země s žádostí o pomoc s tvrzenými problémy ze strany soukromých osob a zda mu tyto orgány byly schopny poskytnout pomoc. Domnívá se, že žalovaný pochybil při vedení pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce nebyl vůbec dotázán, zda se před podáním žádosti o mezinárodní ochranu vůbec obrátil na turecké orgány. Žalovaný tak nezjistil, zda žalobce kontaktoval vnitrostátní orgány, přičemž však zároveň učinil závěr, že tyto orgány jsou schopny žalobci ochranu poskytnout. Za tímto účelem si měl opatřit dostatečné informace o zemi původu, za které však žalobce nepovažuje informaci OAMP týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi z července 2022; žalovaný ani neuvádí, jak byla tato zpráva zohledněna a zda závěr o fungování tureckých orgánů činí právě na jejím základě.
12. K doplňkové ochraně dle § 14a zákona o azylu žalobce vytkl žalovanému šablonovitost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se dle žalobce nezabýval tím, zda pronásledování ze strany věřitelů může představovat případ hrozící vážné újmy, toliko mechanicky konstatoval, že žalobci nehrozí ve vlasti trest smrti ani nelidské či ponižující zacházení či trest. Dle žalobce se měl žalovaný v souladu s ustálenou judikaturou zabývat i tím, zda pronásledování, jejímž původem je nestátní subjekt, může být případem vážené újmy dle § 14a zákona o azylu.
13. Závěrem žalobce polemizuje s úvahou žalovaného o účelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž poukazuje na skutečnost, že je oprávněn podat žádost o mezinárodní ochranu v jakékoliv zemi, nejen ve své tvrzené cílové zemi.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
15. V písemném vyjádření mj. zdůraznil, že vedl pohovor svědomitě, přičemž žalobce v pohovoru potvrdil, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava z věřitelů v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, přijaté řešení koresponduje s konkrétními okolnostmi případu a shromážděné podklady jsou dostačující. Žalovaný v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v řízení o žalobě vycházel z § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) s přihlédnutím k § 76 s. ř. s.
17. **Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.**

18. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce opravdu podává žádost o mezinárodní ochranu v návaznosti na rozhodnutí o svém správním vyhoštění a zajištění za účelem jeho realizace. Tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu jsou přitom problémy s věřiteli v zemi původu.
19. Jakkoliv „banálně“ z pohledu zákona o azylu může *prima facie* azylový příběh žalobce vyznívat, uvedené nikterak nezbavuje žalovaného jeho zákonné povinnosti náležitě objasnit skutkový stav a své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
20. Krajský soud předně shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
21. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod; b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Podle § 14a zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodní nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
23. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu pak vymezuje termín „pronásledování“ jako rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání nebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož se ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 citovaného ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgány, strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou

část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.

24. Ve světle výše citovaného je žalovanému možno primárně přisvědčit v tom, že žalobce v průběhu správního řízení opravdu neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly naplnění azylových důvodů předpokládaných v § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy že by vyvíjel ve vlasti jakoukoli činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce rovněž výslovně negoval jakékoliv své politické přesvědčení či angažovanost, též výslovně popřel, že by jeho potíže jakkoliv souvisely s uplatňováním politických práv a svobod. V zemi původu též neměl žádné potíže se státními či bezpečnostními orgány. Žalovaný dále správně podotkl, že žalobce z vlasti vycestoval bez jakýchkoliv obtíží, se svým cestovním dokladem a přes oficiální hraniční přechod. Stejně tak lze přisvědčit žalovanému v tom smyslu, že ekonomické problémy ve vlasti ve formě dluhů z podnikání nelze bez dalšího zařadit mezi taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
25. Otázka uvádění pouze ekonomických důvodů v řízení o mezinárodní ochraně je dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu ustálena a řešena jednoznačně. Ekonomické obtíže jistě mohou způsobovat žalobci reálné problémy v řadě oblastí života, nemohou však založit poskytnutí mezinárodní ochrany, a to ani podle § 12 a § 14a zákona o azylu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007 č. j. 5 Azs 15/2007-79, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 40/2014-23, nebo ze dne 8. 9. 2020 č. j. 8 Azs 85/2020-27).
26. Platí ovšem též, že původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát (...) není s to odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Závěr o tom, zda státní orgány jsou schopny či ochotny zajistit ochranu před pronásledováním či vážnou újmou přitom předpokládá, že žalobce musí učinit relevantní kroky k využití prostředků ochrany. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že: „neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého: „pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“
27. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný řádně nevedl pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně má za to, že žalovaný nezjišťoval, zda se žalobce vůbec obrátil na orgány země původu za účelem poskytnutí ochrany proti hrozícímu nebezpečí ze strany soukromých osob. Této žalobní námitce krajský soud přitaká.
28. Z protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu se podává, že žalobce odpověděl na otázku, jíž se žalovaný snažil objasnit bližší důvody jeho zadlužení a rozvodu v zemi původu tak, že nakupoval zboží od jiných obchodníků, které se mu následně nedařilo prodat, a proto se zadlužil a pohádal s manželkou. Daní obchodníci jim poté vyhrožovali, že „když nezaplatí, tak si je třeba najdou“. Žalovaný ovšem na dané sdělení svědčící pro možné pronásledování, resp. nebezpečí újmy ze strany soukromých osob, v pohovu navázal

toliko otázkou stran možnosti vnitřního přesídlení žalobce, aniž by již blíže zjišťoval, zda se žalobce či jeho bývalá manželka obrátili s žádostí o pomoc na turecké orgány.

29. Krajský soud je si samozřejmě vědom toho, že povinnost tvrzení leží v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu na žadateli o azyl a že není povinností správního orgánu za žadatele domýšlet azylově relevantní důvody. V souzené věci ovšem žalobce nabídl žalovanému ve výpovědi indicie o svém možném pronásledování, resp. vážné újmě. Bylo proto na žalovaném, jemuž se v té chvíli měla rozsvítit tzv. pomyslná červená kontrolka, aby adekvátně na dané zjištění zareagoval a „stočil“ pohovor směrem k dalším zjišťováním stran následných kroků žadatele o mezinárodní ochranu. To platí o to více v situaci, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí činí jednoznačný závěr o tom, že se žalobce na „příslušné orgány“ své země neobrátil a jejich pomoci nevyužil (srov. třetí odstavec strany čtvrté napadeného rozhodnutí). Tato tvrzení totiž nemají oporu ve správním spise.
30. Obecně platí, že konání pohovoru je v řízení o mezinárodní ochranu jedním z nejvýznamnějších okamžiků, neboť výpověď žadatele je zásadním podkladem pro další průběh správního řízení i soudního řízení správního. Úprava pohovoru v zákoně o azylu je ovšem poměrně strohá. Konkrétní způsob vedení pohovoru ani jeho průběh není v zákoně o azylu stanoven, nápomocnou může být například Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) či především Příručka UNHCR z roku 1995 ve věci vedení pohovoru s žadateli o status uprchlíka¹. I když existují návody, na jaká témata se ptát, samotný výběr otázek záleží vždy jen na osobě, která pohovor vede, a jejím uvážení. Každý příběh žadatele je totiž individuální a dopředu není jasné, jakým směrem se může pohovor ubírat.
31. Z hlediska procesního lze k pohovoru, jak byl veden v souzené věci, uvést, že správní orgán úvodem dostal své poučovací povinnosti. Pohovor byl veden v tureckém jazyce za přítomnosti tlumočníka. Žalobci byl závěrem celý pohovor zpětně přetlumočen za účelem kontroly a ten nevzněl žádné námitky k jeho protokolaci. Žalobce též v průběhu pohovoru souhlasil s každou jednotlivou stranou protokolu o pohovoru. Na závěr byl žalobce dotázán, zdali chce něco doplnit k tomu, co bylo v pohovoru řečeno či co ještě nezaznělo, což neučinil. Dále byl poučen o možnosti označit všechny důkazy na podporu svých tvrzení, k čemuž mu byl poskytnut prostor na konci pohovoru. V tomto směru nelze žalovanému ničeho vytknout.
32. K samotnému obsahu pohovoru však krajský soud konstatuje, že na jeho počátku správní orgán ověřil okolnosti příjezdu žalobce do České republiky. Po úvodních otázkách žalobce spontánně popsal svůj příběh a důvody, pro které opustil zemi původu a žádá o mezinárodní ochranu. Následně byl dotazován na původce a příčiny tvrzených problémů, nikoliv již ovšem na přijatá řešení a svůj postoj, resp. následné kroky přijaté k řešení nastalé situace.

¹ Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Doplněné vydání. Ženeva, leden 1992. Dostupné z: <http://www.unhcr.cz/>

33. Pohovor proto dle krajského soudu nebyl veden tak, aby bylo objasněno, zda strach žalobce z pronásledování či vážné újmy ze strany soukromých osob je oprávněný. Pakliže žalobce koncipoval primárně svůj azylový příběh na obavě ze strany soukromých osob z důvodů ekonomických, bylo na žalovaném, aby se po zjištění o možném pronásledování, resp. hrozící újmě, žalobce dotázal na to, zda se se svými problémy obrátil na orgány v zemi původu, či nikoliv, z jakého důvodu tak případně neučinil, a zda mu příp. (ne)byla poskytnuta pomoc. Žalobci tedy v souzené věci nebyly kladeny otázky směřující k odhalení toho, jaké kroky žalobce činil, resp. nečinil, k řešení své situace. Uvedené přitom bylo předpokladem pro možnost kategorického závěru žalovaného o tom, že žalobce nevyužil možnosti ochrany poskytované tureckými státními bezpečnostními složkami. Bez zjištění, zda se na vnitrostátní orgány žalobce vůbec obrátil (resp. měl možnost se obrátit – viz dále bod 33 a násl. tohoto rozsudku) nelze uzavřít, že by mu příslušné orgány adekvátní ochranu poskytly.
34. Krajský soud k otázce pohovoru v souzené věci uzavírá, že způsob jeho vedení nevyhověl požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu, neboť správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany při pohovoru nedal žalobci možnost předložit v úplnosti důvody své žádosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, sp. zn. 5 Azs 40/2009). Takto tedy dostatečně nezjistil skutkový stav a tento vyžaduje zásadní doplnění; řízení tak zatížil vadou předpokládanou § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
35. Žalobce též namítá, že žalobce návazně ani nezjistil, zda turecké vnitrostátní orgány byly schopny poskytnout žalobci ochranu před tvrzeným pronásledováním ze strany soukromých osob, resp. před nebezpečím vážné újmy ze strany těchto osob, přičemž má za to, že na tuto otázku neodpovídá jediná žalovaným opatřená zpráva o zemi jeho původu.
36. Z obsahu správního spisu, jakož i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, opravdu vyplývá, že mezi shromážděnými informacemi o zemi původu žalobce figuruje jediná informace, již je Informace OAMP ze dne 8. 7. 2022. Zmíněná informace odpovídá v obecné rovině na otázky vztahující se k politické situaci panující v zemi původu žalobce, zmiňuje mezinárodní dokumenty, jež Turecká republika ratifikovala, vyjadřuje se v trestu smrti a mučení, možnostem vycestování a návratu do země, jakož i ke spolupráci s UNHCR a aktivním vojenským konfliktům. Uvedený dokument tak jistě nedává odpověď na otázku, kam se mohou turečtí občané obrátit tvrdí-li, že jsou pronásledováni ze strany soukromých osob, resp. že jim hrozí vážná újma ze strany takovýchto osob; nikterak nezmiňuje státní orgány či instituce, které by mohly občanům být nápomocny, jejich strukturu a konkrétní právní nástroje, jimiž tyto orgány disponují.
37. Žalovaný i přesto v odůvodnění svého rozhodnutí v tomto směru uvedl, že „nelze konstatovat, že by příslušné orgány (zdůrazněno krajským soudem) země původu odmítly poskytnout ochranu jeho sobě, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně obrátil s žádostí o takovou pomoc“. Žalovaný uzavírá tvrzením, že „pokud se žalobce skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné orgány (zdůrazněno krajským soudem) ve své vlasti“. Tyto orgány však žalovaný nikterak neoznačuje a nespecifikuje, přičemž v jediné osamělé informaci o zemi původu, pokud tedy vůbec svůj závěr o danou zprávu opírá, žádné takové orgány ani okrajově zmíněny nejsou.

38. Dle krajského soudu proto odůvodnění napadeného rozhodnutí stran pronásledování, resp. hrozící vážné újmy, postrádá jakoukoliv zmínku o tom, na které konkrétní orgány Turecké republiky by se měl žalobce možnost obrátit, jak tyto orgány fungují a jakou by měl žalobce možnost domáhat se pomoci v případě jejich nečinnosti.
39. Zbývá rovněž dodat, že informace o zemi původu, kterou si obstaral žalovaný, nemůže vyhovět požadavkům ustálené judikatury, rozuměj požadavkům vymezeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani fakt, že žalobce byl se zprávami o poměrech v tureckém jazyce seznámen, přičemž žádné výhrady k jejich obsahu nevzněl, žádné doplnění dokazování nenavrl a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil.
40. Krajský soud proto musí přisvědčit žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí [srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] týkající se neudělení azylu, resp. doplňkové ochrany žalobci. Z jeho odůvodnění není zjistitelné, z jakých informací žalovaný čerpal, pokud tvrdil, že by žalobci byla poskytnuta požadovaná ochrana před pronásledováním, resp. hrozící vážnou újmou místními státními orgány.
41. Závěrem zbývá pro úplnost doplnit, že byť žalobce rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu, k azylovým důvodům předpokládaným v § 13 a 14 neuvádí ničeho. Krajský soud proto v obecné rovině konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v těchto bodech shledává zákonnými a přezkoumatelnými. V tomto kontextu krajský soud konstatuje, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

42. Z výše uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
43. Bude na žalovaném, aby při vydání nového rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany realizoval s žalobcem doplňující pohovor za účelem zjištění, jak žadatel řešil svou situaci v zemi původu, zejména zda se obrátil se svými tvrzenými problémy na vnitrostátní složky svého domovského státu. V návaznosti na takto doplněná skutková zjištění si žalovaný opatří adekvátní informace o zemi původu, z nichž bude zjistitelné, jakými mechanismy ochrany Turecká republika disponuje a přezkoumatelně uváží, zda v konkrétním případě žalobce tyto využil či mohl využít a zda v jeho případě byly způsobilé poskytnout ochranu před tvrzenými potíži z pohledu azylově relevantních důvodů.
44. S ohledem na výše uvedené krajský soud již nevypovídá další námitky žalobce, zejména ty týkající se účelovosti vznášené žádosti.

45. V souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. byl žalovaný zavázán k náhradě nákladů řízení žalobce spočívající k jeho právnímu zastoupení advokátem v rozsahu 2 úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč, tj. 6 800 Kč podle § 7, § 9 odst. 4, písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění pozdějších předpisů. S připočtením 21% DPH činily náklady právního zastoupení 8 228 Kč, přičemž právní zástupce vykonává advokacii jako společník veřejné obchodní společnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 21. dubna 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně